

Вода, яка підсилює спрагу

Нік Манеро

— Мене підставили! — кричав молодий хлопець, тривожно переминаючись з ноги на ногу.

— Я розумію... Усе розумію. Але через це я вже пройшов. І ти пройдеш, якщо будеш дотримуватися моїх вказівок, — сказав другий. Та хлопець його ніби не слухав. Він щось нервово повторював і був розгублений. Тоді другий, який явно намагався йому допомогти, схопив його за плечі й почав трусити:

— Почуй мене. Не смій пити те, що вони тобі даватимуть, як би тобі не хотілося. Легше від цього не стане. Просто терпи, навіть якщо буде нестерпно важко. Вони люблять терплячих і сильних духом, — із цими словами він дав йому записку й наголос прочитати її.

У цей момент зайшли люди з ордером і заарештували хлопця, провівши до автомобіля. Опинившись за ґратами, хлопець дістав із кишені зім'ятий папірець.

Лист:

Він тремтів. Тремтів і корчився від болю, видаючи гучні крики. Крики безпорадної людини. Крики, що були подібні лише до свисту вітру, який проноситься повз. Ці звуки належали чоловікові, засудженому до страти. То був не біль і не хвороба, а страшні думки про майбутні муки, які викликали тремтіння по всьому тілу. Із серцем, що вискакувало з грудей, він валявся на підлозі й просив лише про одне — про те, чого ніколи не отримає, — про помилування. Він захлинався слізьми у жахливих конвульсіях і бив босими ногами об стіни, що ув'язнили його тут. Йому належало змиритися з неминучим. Та засуджений не припиняв благи про помилування. Спочатку кричав, потім, коли голос зник, нерозбірливо шепотів. Він знав, що цим може викликати лише роздратування чергових, але все одно продовжував благи порожнечу подарувати йому свободу. Через деякий час до нього підійшли солдати. Вони вирішили розважитися й познущатися з нього. Один із них намочив руки й залишив вологий слід на ґратах. Чоловік, який щойно знемагав від вироку, схопився на ноги й вчепився губами в ґрати, щоб увібрати рештки води. Потім він упав на коліна, спробував випустити сльози назовні й видав глухе благання: — Дайте... Благаю, лише маленький ковток води. Той, хто залишив вологий відбиток, відповів: — Тут на тебе чекає лише спрага, — останнє слово він вимовив з особливим задоволенням. Відходячи, він узяв губку, занурив її у відро й з усмішкою кинув засудженому. Чоловік знову, вже крізь м'язовий біль, схопився й запхнув усю губку до рота. Він вичавлював зубами всю рідину доти, доки не усвідомив, що це оцет. Після цього він упав і став ридати, стискаючи зуби так, що пішла кров. Він не пив уже понад дві доби, тому з кожною миттю втрачав контроль над собою і розсудок. Чоловік бив себе в груди й жахливо жалкував про скоєне. Наприкінці дня він заспокоївся й навіть дочекався води. Та було б краще, якби він її не випив. Коли

чоловік зробив перший ковток, він не відчув полегшення. Коли зробив другий — також не помітив покращення. Тоді він почав жадібно пити воду, яку солдати щедро приносили йому. Але з кожною склянкою спрага лише посилювалася. Він не міг зрозуміти, що відбувається. Спрага зростала пропорційно до його ковтків. За кілька митей він помер від нестерпної спраги.

Я все це бачив на власні очі, бо сидів у камері навпроти. Тому прошу: хто б це не читав — не смійте пити ці солдатські подачки. Це вода, яка посилює спрагу. Прочитавши це, молодий чоловік розридався. Та вже нічого не можна було змінити. Обставини виявилися сильнішими.